

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTA OFICIALA A EPISCOPIEI ARADULUI

Redacția și Administrația
ARAD, STR. EMINESCU 18APARE DUMINECA
Redactor: Pr. Ilarion V. FeleaABONAMENTE:
Pentru 1 an 300 Lei; 6 luni 160 Lei

Rugăciune

pentru vremea războiului sfânt împotriva bolșevismului

Doamne Dumnezeu nostru, Dumnezeu îndurărilor și a toată bunătatea, a căruia milă e neamăsurată și iubirea de oameni adânc neajunsă, la Tine cădem și Ție ne rugăm: Păzește Doamne întru zile îndelungate pe prea înălțatul nostru Rege MIHAI I, și pe Augusta Sa Mamă Regina ELENA, pe care I-ai ales să domnească în Țara noastră.

Dă, Doamne, putere Conducătorului Statului și Guvernului de sub conducerea lui. Insuflă ostașilor noștri bărbăția și vitejia cea sfântă a dragostei către Dumnezeu, către Neam, către Țară, către Rege și către Conducătorul Statului. Ajută-le în războiul cel sfânt pentru lege și pentru cruce, cum ai ajutat împăratului Constantin cu crucea ta în contra lui Maxențiu și Licinie, pentru triumful legii celei creștinești. Ajută-le Doamne, cum ai ajutat lui Mircea cel Bătrân la Rovine, cum ai ajutat lui Ștefan cel Mare la Podul Înalt și în cele patruzeci de războaie ale lui și cum ai ajutat lui Mihai Viteazul împotriva păgânilor.

Ajută Doamne și aliaților noștri cu brațul Tău cel puternic și dăruiește izbândă deplină oștirilor aliate pentru slava crucii și a legii tale celei sfinte și pentru dreptatea neamurilor pământului.

Auzi-ne Doamne, cum ai auzit cu milă și rugăciunile părinților noștri, când chemau ei ajutorul și îndurărilor tale asupra lor și asupra Țării acesteia, întru care se preaslăvește numele Tău cel sfânt.

Păzește Doamne, Țara aceasta România și sfântă Biserica Ta izbăvindule de toată întâmplarea cea rea. Ajută-ne Doamne ca totdeauna să facem voia Ta și să te slăvim pe Tine Dumnezeu nostru și pururea să-ți strigăm: Slavă Ție, Dumnezeu nostru în vecii vecilor.

Din cuvântarea

rostită de I. P. Sf. Sa Mitropolitul NICOLAE al Ardealului la instalarea
P. S. S. Episcopului Veniamin în Caransebeș, la 24 August 1941

„Nu slăbim; ci de s'ar și strica
omul nostru cel din afară, dar cel
dinăuntru se înnoește din zi în zi”.
(II Cor. 4, 16).

Orice izvor de apă, orice rădăcină de copac și orice temelie de clădire trainică se află dincolo de exteriorul care se vede, într'un adânc ascuns care dăruiește și sprijină realitatea celor văzute. Când izvorul își păstrează puterea și rădăcinile copacilor seva, chiar dacă vin asupra apelor dela suprafață și asupra arborilor tim-

puri de uscăciune, paguba și ofilirea sunt nu mai pentru o vreme, căci puterea ce stă la temelie lor le înnoește de grabă.

Asemenea acestora, dar pe un plan cu mult mai tainic și mai înalt, se află ființele omenești și popoarele. Izvorul lor de viață se află înăuntru și când acesta nu e stins, ba dimpotrivă stă în legătură cu forțele dumnezeiești cari îl improspătează, pătimirile și suferințele din afară nu au nici o importanță și nu descură.

jează pe cei ce le îndură. Tăria de credință și de nădejde a creștinului, căreia Sf. Apostol Pavel i-a dat o expresie atât de plastică în cuvintele deia care am pornit vorba, nu se lasă sdruncinată de necazurile și neajunsurile din laturea văzută a lucrurilor, ci rămâne neclintită știind că dincolo de aparențe domnesc atotputernice marile realități pentru cari nu e nici o greutate să restabilească într-o și mai mare splendoare cele văzute.

Neamul românesc a experiat din plin această convingere creștină, iubirii mei. Trecutul lui e un lanț aproape neîntrerupt de suferințe și de jertfe, de dureri și neajunsuri în laturea trupească și văzută a existenței lui. De multe ori era așa de copleșit de lovituri, încât dușmanilor lui li se părea că aproape nu se mai vede, că aproape s'a topit ființa lui. Dar adâncurile lui de suflet, în loc slăbească, se înnoiau și creșteau în acest timp în chip minunat, încât la scurtă vreme existența lui tășnea și mai puternic la lumină.

Nu mai departe decât anul trecut ni s'a rupt din trupul nostru cel din afară, din pământul nostru strămoșesc bucăți mari la Răsărit și la Apus și o grea suferință și tulburare se abătuse peste viața neamului.

Dar n'am slăbit! Am păstrat nădejdea, întărindu-ne sufletul cu încrederea în Dumnezeu și pregătindu-ne pentru sfiorțările de azi. Iar înnoirea aceasta a puterilor noastre lăuntrice sub suflarea aspră a încercărilor din afară, se revarsă acum într-o luptă biruitoare care ne face să creștem în ochii uimiți ai neamurilor mai mari decum am fost, mai respectați și mai vrednici. Recucerim prin deslănțuirea forțelor noastre, ce stăteau încordate, teritoriul Patriei, restabilind și mai trainic întregirea neamului.

N'am ieșit încă deplin din greutate. Hota-rele Țării încă nu sunt refăcute în toate părțile. În luptă cu dușmanul crucii și al neamului nostru dela Răsărit aducem jertfe grele și tot poporul gustă din paharul multor necazuri. Omul nostru cel din afară este încă obidit. Trupul nostru e în suferință. Dar nu slăbim! Sufletul nostru gâlgâie de viață și de voința de a învinge. Am fost în spitalele de răniți din Sibiu, București, Brașov. Am văzut răni grele și suferință multă. Dar pe fețele bravilor copii ai neamului scânteia bărbăția sufletului și mulțumirea că am putut aduce o jertfă în acest război sfânt.

Așa să fim și noi, iubirii mei fii sufletești: să ne concentrăm toată grija și energia voinții într-o înnoirea sufletelor prin ridicarea noastră spre izvorul tuturor puterilor și virtuților noastre, spre Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos. S'au încercat în Țara noastră în anii din urmă toate mijloacele și toate metodele de înnoire și renaștere națională. S'au alcătuit tot felul de fronturi, cu defilări, devize și uniforme. Dar nu s'a făcut încă apel cu sinceritate la forțele credinții religioase, cari singure sunt în stare să pătrundă în adâncurile sufletelor și să le prefacă din temelie. Fără o pătrundere a puterilor credinții în conștiința neamului și în toate compartimentele vieții publice și de

stat, este cu neputință o adevărată înnoire cu ajutorul căreia să începem o altă viață cu fapte, nu cu vorba, înlăturând atâtea rele care ne-au năpădit după războiul trecut.

Ne trebuie o refacere sufletească profundă, o întoarcere la ceea ce a format taina existenței noastre etnice, la credința care a susținut viața sufletească a nației noastre în vremuri când nimic nu-i stătea în ajutor și totul îi era împotriva.

Sunt folositoare și programele tehnice, de îndrumare a producției, de repartitie mai dreaptă a bunurilor, de înzestrare a armatei; dar factorul de temelie de care depinde succesul și'n aceste domenii și de care depinde viitorul nostru, este înnoirea forțelor morale ale națiunii. Dacă nu se va da toată grija acestei probleme centrale a existenței neamului nostru, orice altă silință este zadarnică. Chiar biruințele de pe fronturi, câștigate prin vitejie și jertfe nu le vom putea valorifica spre mărirea și întărirea durabilă a neamului, de nu vom fi în stare să înnoim și vindecăm statornic sufletul neamului prin forțele superioare ale creștinismului profund și sincer. Orice abatere dela această problemă capitală este o diversiune care mai curând sau mai târziu se răsbună amar...

Iată, Prea Sfințite, la ce misiune mare vei avea să colaborezi în aceste vremuri de răscruce, urcând scaunul vlădicesc dela Caransebeș...

Fii, Prea Sfințite, pe toată linia un vajnic apărător al autonomiei bisericești, împreună cu tot clerul și poporul. Pentru noi autonomia nu este o literă moartă, înscrisă într'un paragraf de lege, ci e o poruncă dumnezească săpată adânc în inimile noastre. Statul să fie fericit că are o Biserică ce nu e bucuroasă să se desfacă de răspunderea ce i-a dat-o Dumnezeu, aruncând-o pe umerii altora.

La această răspundere Te cheamă, Prea Sfințite, tot ce-a însemnat Biserică noastră în îndelungatul ei trecut pentru neamul românesc. Noi i-am dat acestui neam minunata lui concepție despre lume și viață, prin care a trăit și s'a precizat ca o entitate națională atât de originală și superioară. La altarul Bisericii i-am făurit sufletul unitar al acestui neam ori unde se găsește, i-am sădit virtuțile și i-am ocrotit comorile sufletești prin cari s'a păstrat dealungul veacurilor identic cu sine însuși. Pe genunchii ei și-a alcătuit limba și s'a umplut de toate miremele simțirii duhovnicești. Prin școlile ce i le-am dat i-am dezvoltat cultura pe linia firească a ființei sale. I-am organizat până și viața economică, dela îndrumările gospodărești prin preoții satelor și până la autonomizarea lui financiară prin întemeierea institutelor de credit. „Tuturor toate s'a făcut“ sfânta noastră Biserică întocmai ca o mamă bună, ca pe toți fiii ei să-i măntuiască și să-i scoată la libertate și unire națională...

Chemarea Inalților Ierarhi ai Ardealului către poporul basarabean

Iubiți frați Basarabeni,

Venim la Voi — noi ierarhii Bisericii noastre din Ardeal și un număr de preoți ardeleni — în numele Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Venim de pe meleagurile Ardealului, noi ierarhii și preoții lui, să Vă aducem cuvântul de mângâiere al credinței după suferințele prin cari ați trecut și cari au lăsat răni dureroase în sufletul și în casa fiecăruia din Voi.

Venim să ne rugăm împreună cu Voi pentru înfrângerea vrăjmașului și pentru așezarea pe veci a granițelor scumpei noastre Români acolo unde le duce vitejia străbună reînviată.

Nu Vă cerem nimic, ci Vă aducem toată dragostea noastră creștinească și românească. Vrem să ne lipim sufletul nostru de sufletul Vostru și să Vă vorbim de Cel ce ne strânge pe toți în iubirea Lui și tămăduiește toată suferința, de Domnul nostru Iisus Hristos.

Cei ce V'cu stăpânit în anul durerii care a trecut n'au avut decât cuvinte aspre și lovituri neomenoase pentru Voi. Ați trăit ca niște orșani într'o lume de străini. V'au stingherit dela bucuria cea mai mare și mai sfântă a omului, a cea de a vorbi de Dumnezeu și de-a se ruga lui. Ați rămas cei mai mulți fără părinții Voștri dubovnicești cari să facă rugăciuni pentru Voi și să îmblânzească firea omească, cea ușor purtată spre răutate.

Toate acestea au trecut ca un vis rău. Dumnezeu, prin vitejia bravilor noștri ostași cari și au vărsat sângele pentru libertatea sufletului Vostru, V'a scos la liman și V'a ferit de apăsări și mai grozave cari aveau să vie. Să i dăm slavă Lui, să fim recunoscători morșilor și răniților noștri, să i mulțumim Majestății Sale Regelui nostru Mihai I și Conducătorului Statului Mareșalul Ion Antonescu, cari au purces cu iubire de Hristos și de neam la această viteză faptă.

Dușmanii crucii și ai mântuirii omului fug împrăstiați și se mistue ca întunerecul de fața luminii.

Adunați Vă în jurul nostru să înălțăm, în slobozenie, rugăciuni de mulțumită și de mărire Tatălui ceresc, să ne mărturisim credința nesdruncinată în puterea Domnului Iisus Hristos și în harul mântuitor al Duhului Sfânt.

Numai unde stăpânește Sfânta Treime e liniște, pace și bunăvoință între oameni. Numai acolo coboară Dumnezeu dreptatea și dragostea între ei.

Veniți să cântăm Dumnezeului nostru: Slavă Ție Doamne, Slavă Ție!

Imbrățișându-Vă cu dragostea Noastră cea intru Domnul, Vă împărtășim arbiereștile Noastre binecuvântări.

Chișinău, la 3 Septemvrie 1941.

† Nicolae, mitropolitul Ardealului; † Andrei, episcopul Aradului; † Nicolae, episcopul Orăzii; † Vasile, episcopul Timișoarei; † Veniamin, episcopul Caransebeșului.

Problema colportajului

În pastorația modernă, colportajul se impune din ce în ce mai mult ca o necesitate real simțită. Unii atribue sectarilor — deși pe nedrept — meritul de a fi introdus în pastorație metoda colportajului. Negreșit, ei au atras atenția confesiunilor creștine asupra marelui importanțe pe care o reprezintă răspândirea cuvântului scris sau tipărit, în sfere cât mai largi. Ideea de a răspândi cuvântul în scris e mult mai veche; este apostolică.

Să ne gândim la harnicul și înțeleptul Apostol Pavel. În vremile în cari trăia, neputând cerceta în grabă toată lumea cunoscută, a întrebuițat cu mare folos cuvântul scris, epistolele sale, pe care le trimitea diferitelor comunități. Apostolii laici pe cari îi folosesc sectarii nu sunt ceva nou, ca idee, de vreme ce Apostolul Pavel avea bărbați de încredere cari îi colportau, cu riscurile și greutățile unei călătorii de pe atunci, scrierile de zidire și îndrumare, cari formează o parte importantă a Noului Testament.

Dar pentru a vedea ideea misionarismului prin colportaj, în trecutul istoric, e destul să ne ducem cu gândul la acel Popa Grigorie din Măhaciu, la Diaconul Coresi, la mitropolitii Varlaam și Simion Ștefan, „la toți călugării cunoscuți sau anonimi, cari se îndeletniceau cu tâlcul, cu tiparul și cu colportajul cărților românești de slujbă și învățătură, trecându-le în desagi de prin Moldova și Muntenia, la frații lor din Maramureș, Ardeal și Banat, biruind munții tuturor greutăților”.

Ce operă considerabilă de misionarism religios și național au făcut acești călugări prin colportajul lor! În modesta mea bibliotecă am două cărți vechi a căror prezentă în Bihor o socotesc opera acestui colportaj. Una e „Alfăvita sufletească”, tipărită în Iași între 1750 și 1770, cealaltă un Octoih — primul Octoih românesc mi se pare — tipărit la Râmnic, în 1712, cu binecuvântarea mitr. Antim Ivireanu. Aceste cărți au avut în decursul timpului mai mulți proprietari și foarte mulți cititori, cum arată multele inscripții marginale. E ușor de închipuit câtă lumină au răspândit aceste cărți în rândurile cititorilor.

Fapt e că sectarismul a reactualizat metoda importantă în pastorație: colportajul.

În această privință, problema nu se mai pune asupra necesității sau eficacității colportajului, căci rezultatele pe care le-au obținut sectarii, cum și rezultatele satisfăcătoare ale întrebuițării colportajului în parohii de către preoții cu râvnă apostolească, dovedesc până la evidență că o pastorație cu succes nu se poate îndeplini azi, fără

a utiliza și acest mijloc. Problema se pune iarăși mai puțin asupra materialului de colportat. Spre bucuria noastră, material de colportat aflăm în-deajuns în ziarele, revistele și broșurile ușoare, scrise anume pentru popor. Inmulțirea acestor ziare și broșuri este de bună seamă în funcție și de felul misionar cu care preoții înțeleg să le răspândească.

Astăzi problema colportajului se leagă mai ales de întrebarea: cum să răspândim materialul de colportat? Care ar fi mijloacele cele mai potrivite pentru a răspândi în popor cuvântul scris? De bună seamă că nu se poate stabili întru toate o metodă tip pentru toate parohiile. Colportajul, ca orice activitate misionară, trebuie să țină seamă de anumite necesități și împrejurări, din parohie.

Presupunem că avem de a face cu o parohie în care n'a pătruns deloc, sau a pătruns puțin, cuvântul tipărit. Aici e de cercetat ce dispoziție au credincioșii față de citit. Au gustul cititului? Dacă nu-l au, trebuie dezvoltat. Vremurile de analfabetism și nepăsare față de carte sunt, și trebuie să fie, în curs de lichidare. În școala primară preotul se va îngriji ca nici un elev să nu absolve clasa IV fără să fi deprins gustul cititului.

Cărțile de premiu — cari trebuiesc date la cât mai mulți elevi și trebuiesc găsite mijloace pentru a le procura — să aibă pe cât se poate cuprins religios moral. Copilul să plece din școală cu o mică zestre sufletească pe care, dacă a câștigat gustul cititului, și-o va amplifica singur în viață. Rolul preotului față de un astfel de credincios va fi să-i controleze, pe cât se poate, lectura și să-i furnizeze cărți folositoare, potrivite cu puterea lui de pricepere.

Adulților deasemenea le trebuie dezvoltat gustul cititului. Se pune întrebarea: cum?

Iată un mijloc: Preotul va rosti câteva predici cu caracter informativ, despre unele lucruri interesante, simple, astfel ca credincioșii să fie determinați să întrebe de unde le știe preotul. Sau, preotul ar putea face direct lucrul acesta, vorbindu-le cam așa: „Vedeți, tot ce v'am spus (întâmplări, rețete, etc.) nu le știu dela mine, ci le-am citit într'o foaie ce-mi vine regulat în fiecare săptămână și care cuprinde multe sfaturi și cuvinte înțelepte. Ce credeți, cât costă? 2 și 1 leu numărul sau 100 și 50 lei abonamentul pe un an. Socotiți că e foarte efină. Dacă credeți că v'ar plăcea s'o aveți în casele D-voastră, iată ce ușor o puteți avea“...

Curiositatea i-ar împinge cel puțin pe câțiva s'o aboneze. Sunt destule câteva abonamente să ia ființă în parohie și primul pas s'a făcut pentru dezvoltarea gustului cititului și, prin aceasta,

pentru introducerea colportajului între mijloacele de pastorație.

Pentru continuarea și intensificarea colportajului este admirabilă ideea întemeierii *comitetului de colportaj*. Un comitet compus din preot, învățător, notar, epitropi, cantori sau alți credincioși pe cari preotul îi va crede apabili, se va ocupa cu procurarea și desfacerea materialului de colportat.

Ziarele, broșurile etc. ce se desfac, nu trebuiesc să fie prea scumpe. Prin ele să se urmărească în primul rând scopul misionar-moral și nici decum cel comercial. Cuprinsul și forma, iarăși nu sunt de neglijat. Cuprinsul să fie cât se poate variat, expus într'o formă simplă, într'o limbă cât mai românească. Să nu se uite nici execuția tehnică care trebuie să fie cât mai atrăgătoare. Cei ce comercializează scrisul și face din el un izvor de venit, cât și propagandiștii, diferitelor curente nesănătoase, îndeosebi această latură a tipăririi o exploatează. O imagine, un clișeu ilustrează mult mai bine un adevăr, decât o descriere ale rărei elemente se pot uita în cursul expunerii. Materialul de colportat s'ar putea răspândi în parohiile mai înstărite prin colportori anume angajați și instruiți. Aceștia ar putea beneficia și de rabatul acordat la abonamente. Dacă aceasta nu e cu putință, fie din motive, bănești, fie mai ales pentru că sătenii nu sunt obișnuiți cu ideea colportorului, atunci trebuie introdus neapărat mijlocul vinderii materialului de colportat prin epitropi, așa cum se desfac calendarele eparhiale și luminările. Credincioșii sunt obișnuiți în toate părțile să cumpere luminări dela epitrop. Cu această ocazie epitropii, având expuse câteva exemplare pe masa lor, i-ar putea îmbia cu cărțile, foile, etc. despre care preotul a adus vorbă și le-a recomandat călduros la sfârșitul predicii. De recomandat este, unde se poate introduce, vitrina sau dulăpiorul cu cărți dela intrarea bisericii unde persoane anume rânduite să se ocupe cu vinderea întregului material de colportat.

Ceeace nu trebuie să scape preotului din vedere, e întemeierea unei cât de modeste biblioteci parohiale. Dacă creștinul ar dori să citească o carte și nu și-o poate procura, preotul să aibă de unde să i-o împrumute. Când îl vizitează credincioșii cu diferite întrebări, năcazuri și năpaste, preotul după ce-l va sfătui, va avea și ocazia minunată de a le îmbia și o carte de citit.

Dar cu acestea nu se epuizează nicidecum seria mijloacelor de desfacere a materialului de colportat. Am spus că latura cea mai importantă a problemei în aceasta constă: să trezești gustul cititului, mai ales pentru cărțile de cuprins religios-moral și să găsești mijloacele cele mai potrivite pentru a desface cartea și foaia odată procurată,

Negreșit, ingeniositatea preoților aprinși de duhul cel sfânt al apostoliei și de dragostea pentru turmă, din studiul realităților locale — pe care trebuie să-l facă fiecare preot, — vor găsi și alte mijloace adecvate. Inșă ideea colportajului ca mijloc de pastorație nu trebuie părăsită nicidecum. Va vedea preotul din exercitarea acestui mijloc de pastorație, cât bine va rezulta pentru credincioșii săi și cât de mult îi va fi ușurată lui munca și obligația propovăduirii.

Căci, să nu uităm! Acolo unde preotul nu poate intra din diferite motive, acolo intră, cu sau fără voie, reprezentantul său: cuvântul tipărit. Sectarul încăpăținat sau necredinciosul tru-faș, cari nu ar putea fi capacitați să asculte cuvântul preotului, vor pune, totuși, mâna din curiozitate, pe o foaie sau cărticică, care, dacă ar fi răspândită, va avea darul să producă cel puțin o îndoială, un semn de întrebare în sufletul celui ce altfel n'ar putea fi urnit din încăpăținarea lui.

Pr. Gh. Lițiu

Izvoare: Pr. Il. V. Felca: Teologie și preoție, Arad, 1949.
Pr. Dr. Sp. Căndea: Hristos și mântuirea sufletească a orășenilor, Sibiu 1939.

Despre ce să predicăm?

Luni în 8 Septembrie, la sărbătoarea Nașterii Născătoarei de Dumnezeu, să vorbim despre dreapta îndrumare a femeii în zilele veacului nostru.

În cartea „Pildele lui Solomon” se spune că „Femeia înțeleaptă se va binecuvânta întru frica Domnului și o vor preamări înșăș faptele ei”.

Sociologii și doctrinarii emancipării femeii, acuză doctrina creștină, ca pe una care tinde la menținerea femeii în cercul prea îngust al familiei, ceea ce nu mai corespunde gradului de civilizație la care a ajuns astăzi omul. Biserica lui Hristos Domnul, departe de a fi contrară principiilor de emancipare sănătoasă a femeii, constată totuș că felul cum lumea de azi cu doctrinarii ei concep această emancipare, duce tocmai la înstreinarea femeii dela adevărata și fireasca ei chemare. Se poate cu drept cuvânt bănuși chiar mai mult. Anume, că vrăjmașii învățaturii lui Hristos urmăresc în mod sistematic distrugerea principiilor creștine ale educației și prin aceasta distrugerea familiei creștine.

Mulți se lasă înșelați de răsunătoarele principii ale acestor doctrinari, deși cercetând Scripturile și alte scrieri ale Bisericii creștine, nu se va afla nici o urmă despre aceea, că învățătura creștină ar fi potrivnică emancipării femeii.

Scrisoarea sf. Apostol Pavel către Galateni vorbește despre deplina egalitate a femeii cu băr-

batul, iar în vechiul Testament aflăm că femeii erau deschise chiar și carierele sociale publice. Dar femeia biblică pe lângă acestea, nu și-a uitat și neglijat nici îndeletnicirile înăscute și proprii firii sale.

Dacă providența divină o cheamă să activeze în lumea mare a societății omenești, ea nu-și părăsește nici activitatea din lumea cea mică a familiei sale.

Familia este răsadnița acelor însușiri, pe care oamenii le vor aduce cu dânsii în lumea cea mare a societății omenești. Cum este familia, așa este și societatea. Aci în familie recunoaște Biserica cel mai important rol al femeii, dar nu esclude femeia dela celelalte chemări sociale, cu condiția ca să nu uite, că lumea sa, împărăția sa, unde Dumnezeu îi dă coroana regalității, este familia.

Frumsețea și măreția oricării fapte a lui Dumnezeu se evidențiază numai acolo unde-i este chemarea naturală și atâta timp cât nu evadează din cercul însușirilor sale firești. În împărăția familiei sale, femeia prin particularitățile subtile proprii ființii sale, completează în chip minunat în activitatea celorlalți membrii ai familiei (soț și copii) lipsa acelor particularități. În felul acesta înțelegându-și chemarea, femeia prin soțul și fiii săi exercită o influință covârșitoare asupra mersului general al vieții sociale.

Despre acest adevăr și-au dat seama prea bine vrăjmașii Evangheliei lui Hristos și de aceea prin doctrinarii lor, au adus în cetatea creștinismului calul troian al așa numitei emancipări a femeii, căutând prin ademenitoare și răsunătoare principii, să smulgă femeia creștină din mediul propriu firii sale, lipsindu-o de gingășia ființei și de particularitățile proprii minții sale, îndrumându-o forțat spre lucruri și obiceiuri nepotrivite cu firea ei.

Urmarea acestei îndrumări se vede în slăbirea și destrămarea familiei, și prin familie, a societății creștine. Sărbătoarea de azi, când Biserica lui Hristos prăznuiește Nașterea aceleia dintre femei, pe care o fericesc toate neamurile, iar îngerii deschid porțile cerului ca s'o primească Fecioară, Maică și Impărăteasă, trebuie să fie un moment crucial, îndeosebi astăzi, când poporul nostru stă în luptă cu cel mai crâncen vrăjmaș al familiei creștine.

Femeia, fecioara și mama rônână să urmeze calea arătată de aceea pe care biserica creștină o numește astăzi:

„Floare de Dumnezeu sădită. Lauda Proorocilor. Lauda fecioriei. Scaun sfânt. Sad de viață purtător. Cămara luminei. Cartea cuvântului vieții. Impărăteasa tuturor. Maica vieții. Încrea lui Adam. Chemarea Evei. Isvorul nestricăciunii. Lăcaș de cu-

rățiș. Pierderea blestemului. Dătătoarea de binecuvântare. Odrasla dreptilor. Solitoarea fericirii. Mie-lușaua cea neîntinată. Folositoare și ajutătoare. Liman de mântuire. Laudă și întărire. Cădelniță de aur. Scară înțelegătoare. Floare de pom fecioresc. Rădăcina vieții noastre. Stâlpul înțelepciunii. Po-doaba tuturor fecioarelor“.

Virtuțile cu care a fost așa de bogat împodobită sfânta fecioară și Maica Dumnezeului nostru, să sporească în viața fecioarelor și mamele noastre, astfel ca ele să ajungă vestalele cari să fiină veșnic aprins în fiii acestui neam, focul dragostei de lege, limbă și națiune.

In Dumineca din 14 Septembrie, ziua „**Înălțării cinstitei și de viață dătătoarei Crucii**“, vom vorbi despre graiul Crucii.

Mulțimea crucilor presărate — în felurite chipuri și locuri — pe tot întinsul pământului românesc, ar putea fi fără îndoială un indiciu asupra credincioșiei noastre. Multe cruci, multă credință ar putea spune cineva.

Cercetând mai de aproape însă, constatăm cu durere, că cu toată mulțimea crucilor, numai puțini sunt de aceia cari să poată spune ceva lămurit despre cruce și mai ales despre adevărul pe care-l grăiește crucea Domnului.

Sf. Apostol Pavel zice: „*Mie însă să nu-mi tie a mă lauda decât numai în Crucea Domnului nostru Iisus Hristos, prin care lumea este pentru mine răstignită și eu pentru lume*“ (Galateni 6, 14). Răstignirea Mântuitorului unită într'un chip desăvârșit cu Învierea Lui este fără îndoială punctul culminant al legii creștine, temelia creștinismului. Tocmai acest punct este ținta cea mai adeseori căutată de vrăjmașii creștinismului.

Fără răstignire nu este mântuire. În răstignire vedem că Dumnezeu este drept. Legea dată de Dumnezeu trebuie ținută și împlinită. Abaterea dela legea divină, călcarea poruncilor se cheamă păcat, iar dreptatea divină pedepsește păcatul. „*Plata păcatului este moartea*“ (Romani 6, 23; Iacob 1, 15).

Neamul omenesc robindu-se de păcat, dreptatea dumnezeiască și înțelepciunea dumnezeiască, fac din Fiul lui Dumnezeu locțiitorul întregului neam omenesc păcătos. Astfel El ia și pedeapsa care se cuvenea nouă oamenilor, murind pe cruce.

De-odată cu dreptatea divină, răstignirea ne dovedește și iubirea nemărginită a lui Dumnezeu față de neamul omenesc.

„*Dumnezeu arată dragostea sa față de noi prin aceea, că încă fiind noi păcătoși, Hristos a murit pentru noi*“ (Romani 5, 8).

In jertfa de pe cruce stă împăcarea noastră cu Dumnezeu, iertarea păcatelor noastre, mân-

tuirea noastră. In zilele de azi crucea trebuie să lumineze cărările vieții omenirii. Taina ei trebuie să pătrundă adânc inimile și să lumineze toate mințile.

Graiul Crucii prin adevărul răstignirii ne vestește pacea cu Dumnezeu: „*Fiind deci îndreptățiți din credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Iisus Hristos*“ (Rom. 5, 1). Prin cruce ni se spală păcatele și Dumnezeu ne primește ca pe niște fii: „*Iar la câți l-au primit, celor ce cred în numele Lui, le-a dat putere, ca să se facă fii ai lui Dumnezeu*“ (Ioan 1, 12).

Din clipa răstignirii Fiului lui Dumnezeu și până azi, Crucea Domnului a împărțit lumea în două. De-o parte cei ce cred, de alta cei ce se împotrivesc. Asaltul celor ce se împotrivesc crucii lui Hristos împotriva celor credincioși astăzi este mai crâncen. Lupta celor credincioși trebuie dusă cu credință nesdruncinată în adevărul crucii. Precum soldatul adevărat este mândru de drapelul sub care slujește, tot așa creștinul care este un ostaș al lui Hristos, un soldat al duhului și credinței, trebuie să-și aibe drapelul cu care să se mândrească, pentru care să lupte, care să-l călăuzească pe drumul mântuirii.

Crucea este acest drapel. Prin acest drapel al creștinismului a biruit Hristos moartea și a călcat puterea iadului.

Acest drapel va duce și astăzi la biruință lumea creștină în lupta contra vrăjmașilor lui Hristos. Dela leagăn până la mormânt viața creștinului trebuie să se desfășoare la umbra crucii, ascultând graiul ei mântuitor. Cel ce se lapadă de acest drapel și n'ascultă graiul lui, se lapadă și de cel ce l-a sfințit prin sângele Său neprihănit, se lapadă de Hristos.

„*Cel ce se va rușina și lepăda de mine și de cuvintele mele — zice Domnul — și Fiul omului se va rușina și lepăda de acela când va veni întru mărirea Tatălui Său cu toți Ingerii Săi*“.

Pr. V. M.

Informațiuni

■ **Călătorie misionară.** P. S. S. Părintele Episcop Andrei, însoțit de P. S. S. Episcopul Nicolae ai Oradiei, a plecat Duminecă în 31 Sept. c. la Sibiu, de unde împreună cu ceilalți PP. SS. Episcopi din Mitropolia Ardealului, în frunte cu I. P. S. S. Mitropolitul Nicolae, au plecat într'o călătorie misionară prin ținuturile desrobite din Basarabia și Transnistria.

Inainte de plecare amândoi PP. SS. Părinți Episcopi au participat la Sf. Liturghie în Catedrală.

P. S. S. Părintele Episcop Andrei este însoțit de următorii preoți: Dr. Simion Șiclovan pro-

fesor la Academia Teologică, Ioan Tomuța-Lupești, Zenobie Brădean-Curtici, Ieromonahii Ștefan Lucaci și Iulian Micloș dela H. Bodrog, Andrei Cuznețov — distins de P. S. S. cu brâu roșu, Petru Bogdan-Arad, Ioan Faur-Șimand, Mihai Măcinic-Șiria și diaconul Dumitru Dărău-Arad. Tot câte zece preoți însoțesc și pe ceilalți PP. SS. Ierarhi dela Oradea, Timișoara, Caransebeș și Sibiu.

Dela Oradea au plecat protopopii: Aurel Terebențiu-Vaşcău, Miron Popovici Ciumeghiu, Aurel Mușat-Ceica, preoții: Alex. Nica-Băița, T. Popa-Surdui, Const. Mureșan-Beliu, V. Stanciu-Tulca, T. Pop-Tilecuș, A. Popa-Criștior și diaconul Cornel Moga-Beiuș.

Dela Timișoara au plecat cu P. S. S. Episcopul Vasile următorii preoți: Liviu Surlașiu-Jebel, Tib. Mărgineanțu-Opațița, Moise Ghilezan-Chilad, Radu Crăciun-Lipova, Pavel Simion-Cheșinț, V. Savi-Alioș, C. Vuia, L. Lărgeanu și Tr. Columba-Timișoara, H. Vișoiu-Giroc și diaconul Tr. Mihailovici-Timișoara.

Misiunile s'au început prin Pastorală Inalților Ierarhi adresată Basarabenilor (o publicăm în cuprinsul revistei).

Cel dintâi popas s'a făcut în Catedrala din Chișinău unde în 4 Sept. s'a slujit o slujbă în sobor, apoi se vor face vizite arhieresti și misiuni religioase pe județe și protoierii și prin parohiile mai mari.

Pe la mijlocul lunii cei 5 Arhieri și 50 misionari vor trece în Transnistria, unde credințioșii sfintei noastre Biserici au fost lipsiți aproape un sfert de veac de mângăerile harului și de luminile credinței creștine. Acolo vor fi vizitați fiii neamului nostru care până acum morți au fost și au înviat, pierduți au fost și s'au aflat.

Misiunile se vor sfârși, pe la sfârșitul lunii printr'o slujbă oficiată în Catedrala din Cernăuți.

Dumnezeu să-i ocrotească pe toți și să le binecuvinteze prin puterea harului Său misiunea, rodul muncii și călătoria.

■ **M. S. Regele Mihai I și d. Mareșal I. Antonescu** au făcut o vizită la marele comandament al trupelor de pe frontul Odesei. Cu acest prilej Conducătorul Statului interesându-se dela preotul maior Antonie Faveschi de populația regiunii și de activitatea Sf. Sale a aflat cu bucurie că dela 4-24 August c. Sf. Sa a botezat 1203 copii.

■ **Ziua de 6 Septembrie**, un an dela urcarea pe tron a M. S. Regelui Mihai I și de guvernare a d-lui Mareșal I. Antonescu, se va sărba în toate bisericile din Țară printr'o slujbă de pomenire a eroilor căzuți în războiul reîntregirii.

Dispoziția aceasta e luată de Consiliul de Miniștri.

■ † **Dr. Terențiu Olariu**, profesor de limba latină la Liceul de fete „Elena Gh. Birta” din Arad, după o boală grea s'a stins dintre cei vii. Originar din Nădlac, decedatul a fost câțiva ani director al Școlii Normale „D. Țichindeal” din Arad. Pretutindenii pe unde a servit școala și cultura lasă amintirea unui om modest, dar înzestrat cu alese calități de pedagog, cărturar, coleg și conducător. Elevii și elevele cari s'au împărțit din roadele culturii sale bogate îi poartă o recunoștință vie și plină de iubire. Moare în etatea de 55 ani. A lăsat să i se facă o înmormântare simplă, fără flori și fără discursuri.

Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească în pace.

Nr. 4170/1941.

Comunicate

Prea Cucernicii Preoți sunt invitați să aducă la cunoștința absolventelor a 4 clase secundare, care ar dori să urmeze în *Institutul Surorilor de Caritate* a Mănăstirii de Maici „Sf. Elisabeta” din Cluj refugiată la Sibiu, să-și înainteze cererea până la data de 15 Septembrie a. c. la Prea Veneratul Consiliu Arhiepiscopesc din Sibiu având anexele:

Extrase de botez și naștere,

Certificat de naționalitate și moralitate,

Certificat de absolvență a 4 clase secundare.

Declarația părinților (ori tutorelui) în fața a 2 martori, că se obligă a restitui Sf. Mănăstiri, în caz de retragere din vina elevei, toate cheltuelile de întreținere.

Arad, din ședința Consiliului eparhial dela 30 August 1941.

† **Andrei**
Episcop.

Prot. Caius Turicu
consilier, referent eparhial.

Nr. 4243/1941.

Se aduce la cunoștința celor interesați că președintele Consiliului Românilor Timoceni este Părintele Suveica Gheorghe. Autoritățile vor da tot concursul Părintelui Suveica Gheorghe pentru îndeplinirea fără întârziere a misiunii ce are.

Consiliul eparhial.

Nr. ad. 3808/1941.

Cucernicii Preoți și epitropiile parohiale sunt invitate să trimită Consiliului eparhial „*Darul Soldatului*” și „*dărilor diecezane*” aprobate în bugetele parohiale.

Contabil **T. Draia**

Nr. 4032/1941.

Concurs

I.

Se publică concurs *din oficiu*, cu termen de 30 zile, pentru parohia *Cuvin I*, protopopiatul Arad, decretată vacantă de Consiliul Eparhial.

V e n i t e :

1. Sesia parohială 32 jug. cad.
 2. Birul și stolele legale.
 3. Competința de lemne și de pășunat după sesiunea parohială.
 4. Locuință în natură, după evacuarea casei donată de Milan Orașcovici.
 5. Salarul dela Stat.
- Parohia este de clasa *primă*.

Nr. 3840/1941.

Se publică concurs *din oficiu*, cu termen de 30 zile, pentru parohia *Cuvin II*, protopopiatul Arad, decretată vacantă de Consiliul Eparhial.

V e n i t e :

1. Sesia parohială 32 jug. cad.
 2. Birul și stolele legale.
 3. Casa parohială.
 4. Competința de lemne și de pășunat după sesiunea parohială.
 5. Salarul dela Stat.
- Parohia este de clasa *primă*.

Cererile de concurs, însoțite de actele necesare, sunt a se înainta Consiliul Eparhial din Arad.

Preotul numit va achita impozitele după beneficiul preoțesc din al său.

Arad, la 31 Iulie 1941.

† Andrei
Episcop.Traian Cibian
consilier, referent eparhial.

Nr. 4032/1941.

Se publică concurs *din oficiu*, cu termen de 30 zile, pentru parohia *Revetiș*, protopopiatul Buteni, decretată vacantă de Consiliul Eparhial.

V e n i t e :

1. Sesiunea parohială 32 jug. cad.
 2. Stolele și birul legal.
 3. Una cânepiște.
 4. Casă parohială.
 5. Salarul dela Stat.
- Parohia este de clasa *două*.
- Cererile de concurs, însoțite de actele necesare, se vor înainta Consiliului Eparhial din Arad.
- Preoții numiți, vor achita impozitele după beneficiul preoțesc din al lor.
- Arad, la 20 August 1941.

† Andrei
Episcop.Traian Cibian
consilier, referent eparhial.

Consiliul parohial din comuna *Traian* protopopiatul Ineu, în baza hotărârii din 17 August 1941, deschide concurs cu termen de 15 zile dela publicarea în organul oficios „Biserica și Școala”, pentru locul de prim I cantor, cu următoarele venituri:

1. Sesia cantorală constătătoare din 8 jug. pământ arabil.

2. Stolele legale.

3. La concurs se admit numai absolvenți ai școlii de cantori din Arad,

a) Cererile precum și actele necesare se vor înainta Consiliului parohial din Traian.

b) Alesul va fi obligat să fie prezent la toate serviciile divine atât în sf. biserică cât și în parohie, iar pentru strana II-a va angaja un cântăreț al II-lea, căruia îi va da $\frac{1}{4}$ din sesia cantorală, după înțelegere.

c) Alesul va instrui corul bisericesc cu copii și adulții.

d) Alesul va suporta toate impozitele după beneficiu către stat și comună.

e) Cheltuelile cu publicarea concursului le va suporta alesul.

Traian la 31 August 1941.

1-2

Consiliul eparhial

In atențiunea catihetilor

În conformitate cu adresa Ven. Consiliu eparhial Nr. 2977/1940, C. Preoți catiheti sunt obligați a face catehizația după noua programă analitică și după *manualele de religie* tipărite în

Editura Diecezană.

Fără carte, instrucția rămâne în vânt. Manualele pentru clasele I, III, V, VI și VII costă 12 lei exemplarul; cele pentru clasele II și IV câte 15 lei exemplarul. Sunt cele mai ieftine din toată țara.

Catehismul (cl. IV) și *Cunoștințele liturgice* (cl. V) sunt obligatorii și pentru școlile de ucenici, în conformitate cu adresa Ven. Consiliu eparhial Nr. 2974/1940.

Comenzile se vor face de către fiecare parohie, resp. preot, după numărul elevilor, direct dela

Librăria Diecezană Arad.

Notă

Am trimis P. C. Protopopi Carnetele catihetice cu rugămintea să le dea tuturor preoților-catiheti. Un exemplar costă 12 Lei.

Librăria Diecezană Arad